

# 1

Ik heet Odd Thomas, Vreemde Thomas, hoewel ik niet weet waarom het u, in deze tijd waarin roem het altaar is waarvoor de meeste mensen knielen, iets kan schelen wie ik ben of dat ik besta.

Ik ben geen beroemdheid. Ik ben geen kind van een beroemdheid. Ik ben nooit getrouwd geweest met een beroemdheid, ben nooit door een beroemdheid misbruikt, en ik heb nooit een nier voor transplantatie afgestaan aan een beroemdheid. Daarbij heb ik niet de wens een beroemdheid te zijn.

Ik ben eigenlijk zo onbeduidend binnen de normen van onze cultuur dat het tijdschrift *People* niet alleen nooit een artikel aan mij zal wijden, maar misschien tevens pogingen om abonnee te worden van het blad zal afwijzen om redenen dat de aantrekkingskracht van het zwarte gat van mijn niet-beroemd-zijn sterk genoeg is om hun hele onderneming de vergetelheid in te trekken.

Ik ben twintig jaar. Voor een wereldwijze volwassene ben ik nauwelijks meer dan een kind. Maar voor een kind ben ik oud genoeg om me te wantrouwen en voor altijd buitengesloten te worden van de magische gemeenschap van de kleinen en baardlozen. Daarom zou een demografische expert kunnen concluderen dat mijn enige lezers jonge mannen en vrouwen zijn die momenteel zo ergens tussen de twintig en eenentwintig zijn.

Om eerlijk te zijn heb ik niets te zeggen tegen dat beperkte publiek. Mijn ervaring is dat ik niets geef om de meeste dingen die andere twintigjarige Amerikanen bezighouden. Behalve om overleven natuurlijk.

Ik leid een ongewoon leven.

Hiermee bedoel ik niet dat mijn leven beter is dan dat van u. Ik ben ervan overtuigd dat uw leven zo vol geluk, bekooring, ver-

wondering en voortdurende angst is als iemand zich maar kan wensen. Net als ik bent u immers mens, en we weten wat een vreugde en verschrikking dát is.

Ik bedoel alleen dat mijn leven niet alledaags is. Er overkomen me vreemde dingen die anderen zelden of nooit overkomen.

Om een voorbeeld te noemen: ik zou dit nooit geschreven hebben als ik niet de opdracht ertoe had gekregen van een man van honderdtachtig kilo met zes vingers aan zijn linkerhand.

Hij heet P. Oswald Boone. Iedereen noemt hem Little Ozzie, omdat zijn vader, Big Ozzie, nog leeft.

Little Ozzie heeft een kat die Terrible Chester heet. Hij is dol op die kat. Eigenlijk ben ik bang dat als Terrible Chester zijn negende leven ziet eindigen onder de wielen van een Peterbilt, het grote hart van Little Ozzie het verlies niet zal overleven.

Persoonlijk heb ik niet zoveel op met Terrible Chester omdat hij, bijvoorbeeld, al verscheidene keren op mijn schoenen heeft gepist.

De reden dat hij het doet, zoals Ozzie me die heeft uitgelegd, lijkt geloofwaardig, maar ik ben niet overtuigd van zijn waarachtigheid. Ik bedoel daarmee te zeggen dat ik de waarheidsgetrouwheid van Terrible Chester wantrouw, niet die van Ozzie.

Bovendien kan ik een kat die pretendeert achtenvijftig te zijn gewoon niet helemaal vertrouwen. Hoewel er een fotografisch bewijs bestaat om die bewering te staven, blijf ik geloven dat dat bewijs vals is.

Om redenen die duidelijk zullen worden, kan dit manuscript niet tijdens mijn leven worden gepubliceerd, en mijn inspanningen zullen niet tijdens mijn leven betaald worden in de vorm van royalty's. Little Ozzie stelt voor dat ik mijn literaire erfdeel bestem voor de liefdevolle verzorging van Terrible Chester, die ons, volgens hem, allemaal zal overleven.

Ik zal een andere liefdadigheidsinstelling zoeken. Een die niet op mij gepist heeft.

Bovendien schrijf ik dit niet voor het geld. Ik schrijf het om geestelijk gezond te blijven en om erachter te komen of ik mezelf ervan kan overtuigen dat mijn leven genoeg doel en zin heeft om een verder bestaan te rechtvaardigen.

Maakt u zich geen zorgen. Deze uitweidingen zullen niet on-

draaglijk zwaarmoedig worden. P. Oswald Boone heeft me nadrukkelijk geïnstrueerd de toon licht te houden.

‘Als je het niet licht houdt,’ zei Ozzie, ‘ga ik met mijn reet van tweehonderd kilo boven op je zitten, en zo wil je niet sterven.’

Ozzie pocht. Zijn reet, hoewel die groot genoeg is, weegt waarschijnlijk niet meer dan vijfenzeventig kilo. De andere honderdvijfentwintig is verdeeld over de rest van zijn lijdende skelet.

Toen in het begin bleek dat ik de toon niet licht kon houden, stelde Ozzie voor dat ik een onbetrouwbare verteller werd. ‘Dat heeft ook goed gewerkt bij Agatha Christie in *De Moord op Roger Ackroyd*,’ zei hij.

In die in de eerste persoon geschreven detective blijkt de aardige verteller de moordenaar te zijn van Roger Ackroyd, een feit dat hij voor de lezer tot aan het einde geheim houdt.

Begrijp me goed, ik ben geen moordenaar. Ik heb niet iets slechts gedaan dat ik voor u verborgen hou. Mijn onbetrouwbaarheid als verteller heeft voornamelijk te maken met het gebruik van bepaalde werkwoordstijden.

Maakt u zich geen zorgen. U zult de waarheid snel genoeg weten.

Hoe dan ook, ik loop op mijn verhaal vooruit. Little Ozzie en Terrible Chester verschijnen pas in beeld als de koe is ontploft. Dit verhaal begon op een dinsdag.

Voor u is dat de dag na maandag. Voor mij is het een dag die, net als de andere zes dagen, overloopt van mysterie, avontuur en verschrikking.

U moet niet denken dat dit betekent dat mijn leven romantisch en magisch is. Te veel mysterie is voornamelijk irritant. Te veel avontuur is uitputtend. En een beetje verschrikking duurt heel lang.

Ik werd die dinsdagochtend zonder hulp van een wekker om vijf uur wakker uit een droom over dode werknemers van een bowlingcentrum.

Ik zet nooit de wekker, omdat mijn inwendige klok heel betrouwbaar is. Als ik precies om vijf uur wakker wil worden, zeg ik voordat ik naar bed ga drie keer dat ik precies om kwart voor vijf wakker moet worden.

Hoewel hij betrouwbaar is, loopt mijn inwendige wekker om de

een of andere reden een kwartier achter. Ik kwam hier jaren geleden achter en heb het probleem opgelost.

De droom over de dode werknemers van de kegelbaan verstoort al drie jaar een of twee keer per maand mijn slaap. De bijzonderheden zijn nog niet zo gespecificeerd dat ik erop kan reageren. Ik zal moeten wachten en hopen dat de opheldering voor mij niet te laat komt.

Dus ik werd om vijf uur wakker, ging rechtop in bed zitten en zei: 'Spaar me opdat ik kan dienen,' wat het ochtendgebed is dat mijn Opoe Sugars me heeft geleerd toen ik heel klein was.

Pearl Sugars was de moeder van mijn moeder. Als ze de moeder van mijn vader was geweest, zou mijn naam Odd Sugars zijn, wat mijn leven nog gecompliceerder zou hebben gemaakt.

Opoe Sugars geloofde dat je met God kon onderhandelen. Ze noemde hem 'die oude tapijtenverkoper'.

Voor elk pokerspel beloofde ze God dat ze Zijn heilige woord zou verspreiden en haar geluk zou delen met weeskinderen in ruil voor een paar onverslaanbare handen. Haar hele leven lang waren de winsten uit het kaartspel een beduidende bron van inkomsten.

Opoe Sugars, een stevig drinkende vrouw die er behalve het pokerspel nog talrijke andere liefhebberijen op nahield, besteedde niet altijd net zoveel tijd aan het verspreiden van Gods woord als ze beloofde. Ze geloofde dat God verwachtte dat hij vaker wel dan niet opgelicht zou worden en dat Hij het heel sportief zou opvatten.

Je kunt God oplichten en er straffeloos mee weggelopen, zei mijn grootmoeder, als je het maar charmant en intelligent doet. Als je je leven vol verbeeldingskracht en vol verve leeft, zal God meespelen, alleen maar om te zien welke uitzinnig vermakelijke toer je nu weer eens zal uithalen.

Hij geeft je ook een beetje ruimte als je op een amusante manier verbazingwekkend stompzinnig bent. Ze beweerde dat dit de reden is waarom ontelbare miljoenen adembenemend stompzinnige mensen het zo goed doen in het leven.

Natuurlijk mag je onderweg nooit iemand anders op een ernstige manier kwetsen, omdat je hem dan niet meer amuseert. Dan draai je op voor de beloftes waaraan je je niet hebt gehouden.

Ondanks het onder tafel drinken van houthakkers, het regelmatig winnen aan de pokertafel van psychopaten die nergens om gaven en die niet van verliezen hielden, het rijden in snelle auto's met een totale minachting voor de natuurkundige wetten (hoewel nooit met drank op) en het eten van een dieet, rijk aan varkensvet, stierf Opoe Sugars vredig in haar slaap op de leeftijd van tweeënzeventig. Ze vonden haar met een bijna leeg cognacglas op het nachtkastje, een boek van haar lievelingsschrijver opengeslagen op de laatste bladzijde, en een glimlach op haar gezicht.

Te oordelen naar alle beschikbare bewijzen, konden mijn grootmoeder en God het behoorlijk goed met elkaar vinden.

Blij dat ik nog leefde die dinsdagochtend net voor zonsopkomst, knipte ik het lampje op mijn nachtkastje aan en keek door de ruimte die dienst deed als mijn slaapkamer, woonkamer, keuken en eetkamer. Ik kwam altijd pas uit bed als ik wist wie er was, als er iemand was die op me zat te wachten.

Als bezoekers, goedaardig of kwaadaardig, het grootste deel van de nacht hadden zitten kijken hoe ik sliep, dan waren ze niet gebleven om tijdens het ontbijt wat te babbelen. Soms kan alleen al de gang van bed naar badkamer de bekoring uit een nieuwe dag halen.

Alleen Elvis was er, met de bloemenslinger van orchideeën om zijn hals, en hij wees glimlachend met zijn vinger naar me alsof hij een revolver op me richtte, klaar om te vuren.

Hoewel ik ervan geniet om juist boven deze dubbele garage te wonen en ik mijn onderkomen gezellig vind, zal *Architectural Digest* er geen exclusieve fotoreportage aan wijden. Als een van hun zoekers naar schoonheid mijn huis zag, zou hij waarschijnlijk minachtend opmerken dat het tweede woord in de naam van het tijdschrift niet *indigestie* is.

De levensgrote kartonnen figuur van Elvis, onderdeel van een bioscoopreclame ter promotie van *Blue Hawaii*, stond nog waar ik hem had neergezet. Soms beweegt hij – of wordt hij bewogen – tijdens de nacht.

Ik douchte met naar perziken geurende zeep en perzikshampoo die ik van Stormy Llewellyn had gekregen. Haar voornaam is eigenlijk Bronwen, maar zij vindt dat een naam voor een kabouter.

Mijn echte naam is werkelijk Odd.

Volgens mijn moeder is dit een vergissing op de geboorteakte die nooit hersteld is. Soms zegt ze dat ze van plan waren me Todd te noemen. Andere keren zegt ze dat het Dobb was, naar een oom van me uit Tsjecho-Slowakije.

Mijn vader houdt vol dat ze altijd van plan waren geweest me Odd te noemen, hoewel hij me niet wil vertellen waarom. Volgens hem heb ik geen oom in Tsjecho-Slowakije.

Mijn moeder houdt energiek het bestaan van de oom vol, al weigert ze uit te leggen waarom ik hem of haar zus, Cymry, met wie hij zogenaamd is getrouwd, nooit heb ontmoet.

Hoewel mijn vader het bestaan van Cymry toegeeft, blijft hij onvermurwbaar beweren dat ze nooit is getrouwd. Volgens hem is zij een freak, maar wat hij daarmee bedoelt weet ik niet, want verder wil hij niets zeggen.

Mijn moeder wordt woest als iemand suggereert dat haar zuster ook maar op enigerlei wijze een freak is. Ze noemt Cymry een geschenk van God, maar verder wil ze over het onderwerp niets kwijt.

Ik vind het gemakkelijker om met de naam Odd te leven dan om die naam te bestrijden. Tegen de tijd dat ik oud genoeg was om te beseffen dat het een ongewone naam was, had ik er geen enkele last meer van.

Stormy Llewellyn en ik zijn meer dan vrienden. Wij geloven dat we zielsverwanten zijn.

Om te beginnen hebben we een kaartje uit een waarzegmachine op de kermis waarop staat dat we zijn voorbestemd altijd bij elkaar te blijven.

We hebben ook overeenkomstige moedervlekken.

Nog afgezien van het kaartje en de moedervlekken, hou ik zielsveel van haar. Ik zou mezelf voor haar van een hoge rots werpen als ze me vroeg te springen. Ik zou natuurlijk wél de reden achter haar verzoek moeten begrijpen.

Gelukkig voor mij is Stormy niet iemand die zo'n verzoek lichtvaardig doet. Ze verwacht niets van anderen wat ze zelf niet zou doen. In verraderlijke stromen wordt ze vastgehouden door een moreel anker dat zo groot is als een schip.

Ze heeft een keer een hele dag zitten piekeren of ze de vijftig cent

die ze in het bakje van een telefooncel had gevonden, zou houden of niet. Uiteindelijk stuurde ze het per post naar de telefoonmaatschappij.

Om even terug te gaan naar de hoge rotswand, ik bedoel daar niet mee dat ik bang ben voor de dood. Ik ben er alleen nog niet klaar voor om een afspraakje met hem te maken.

Ruikend naar perzik, zoals Stormy me graag heeft, en niet bang voor de dood, vertrok ik na een bosbessenmuffin gegeten te hebben, Elvis gedag te hebben gezegd met de woorden ‘aan de slag’ waarbij ik een mislukte poging deed om zijn stem te imiteren, naar mijn werk in de Pico Mundo Grille.

Hoewel de zon net was opgekomen, was hij aan de oostelijke horizon al gebakken tot een harde gele eidooier.

Het stadje Pico Mundo bevindt zich in dat deel van Zuid-Californië waar je nooit kunt vergeten dat, ondanks al het water dat wordt aangevoerd door het aquaductsysteem van de staat, het gebied in feite woestijn is. In maart bakken we. In augustus, wat het nu was, worden we geroosterd.

De oceaan lag zo ver naar het westen dat hij voor ons net zo onwerkelijk was als de Zee van de Stilte, die uitgestrekte donkere vlakke op het oppervlak van de maan.

Zo nu en dan, tijdens graafwerkzaamheden voor nieuwe woonwijken aan de rand van de stad, hadden landontwikkelaars in de diepere grondlagen rijke aders aan schelpen aangetroffen. Ooit, in een voorhistorische tijd, spoelden golven tegen deze kust. Als je zo'n schelp naar je oor brengt, hoor je niet het breken van de branding, maar alleen een droge, klaaglijke wind, alsof de schelp zijn oorsprong vergeten is.

Onder aan de buitentrap die van mijn kleine flat naar beneden leidde, stond Penny Kallisto in de vroege zon te wachten als een schelp op een strand. Ze droeg rode gympen, een witte korte broek en een mouwloze witte blouse.

Gewoonlijk had Penny niets van die prepuberale wanhoop waar sommige kinderen tegenwoordig zo ontvankelijk voor zijn. Ze was een uitbundig meisje van twaalf, extravert en een lachebekje.

Maar deze ochtend keek ze ernstig. Haar blauwe ogen verduisterd als de zee onder een voorbijtrekkende wolk.

Ik wierp een blik op het huis, vijftien meter verderop, waar mijn hospita, Rosalia Sanchez, me ieder moment verwachtte om bevestigd te krijgen dat ze tijdens de nacht niet was verdwenen. Het zien van zichzelf in een spiegel was nooit voldoende om haar angst tot bedaren te brengen.

Zonder een woord te zeggen draaide Penny zich om. Ze liep naar de voorkant van het perceel.

Twee enorme Californische eiken weefden als een stel getouwen, met gebruikmaking van de zon en hun eigen silhouetten, sluiers van goud en purper die ze over de oprit wierpen.

Penny leek te verflauwen en donkerder te worden toen zij door dit ingewikkelde kantwerk van licht en donker liep. Een zwarte sluier van schaduwen haalde de glans weg van haar blonde haar, en het ingewikkelde patroon ervan veranderde terwijl ze liep.

Ik was bang haar kwijt te raken en haastte me de laatste treden af om het meisje te volgen. Mrs. Sanchez zou moeten wachten, mét haar ongerustheid.

Penny bracht me langs het huis, over de oprit naar een vogelbadje in de voortuin. Rond het voetstuk van het badje had Rosalia Sanchez een verzameling van tientallen schelpen aangelegd, in alle vormen en afmetingen, die uit de heuvels van Pico Mundo afkomstig waren.

Penny bukte zich, pakte er een op die zo groot was als een sinaasappel, rechte zich weer en reikte hem mij aan.

De bouw leek op die van een kroonslak. De ruwe buitenkant was bruin met wit, de glanzende binnenkant was roze parelmoer. Penny vormde haar rechterhand tot een kom alsof ze de schelp nog vasthield, en bracht die naar haar oor. Ze hield haar hoofd schuin om te luisteren, waarmee ze aangaf wat ze wilde dat ik deed.

Toen ik de schelp bij mijn oor hield, hoorde ik niet de zee. Ook hoorde ik niet de melancholieke woestijnwind die ik eerder heb genoemd.

Maar ik hoorde in de schelp de scherpe ademhaling van een dier. Het dwingende ritme van een wrede behoefte, het gegrom van een krankzinnige begeerte.

Hier in de zomerse woestijn verkilde de winter mijn bloed.



Toen ze aan mijn gezicht zag dat ik hoorde wat ze wilde dat ik hoorde, stak Penny het grasveld over naar het trottoir. Ze ging aan de stoeprand staan en staarde naar het westen Marigold Lane af.

Ik liet de schelp vallen, ging naast haar staan en wachtte samen met haar.

Het kwaad kwam eraan. Ik vroeg me af wiens gezicht het zou dragen.

Aan deze straat staan oude Indische laurieren. De enorme, knoestige luchtwortels hebben op sommige plaatsen de betonnen stoep doen barsten en omhooggewerkt.

Geen zuchtje wind beroerde de bomen. De ochtend was net zo geheimzinnig en stil als de dageraad op de Dag des Oordeels, een ademtocht voordat de hemel zich zou openen.

Net zoals het huis van Mrs. Sanchez, zijn de meeste huizen in deze buurt Victoriaans van stijl, met variaties in de versieringen. Toen Pico Mundo in 1900 werd gesticht, waren veel bewoners immigranten van de oostkust, en ze hadden een voorliefde voor bouwstijlen die beter pasten bij die verre, koudere en vochtige streken.

Misschien hadden ze gedacht dat ze naar deze vallei alleen de dingen konden meebrengen waarvan ze hielden en dat ze alle lelijkheid achter zich konden laten.

Maar we hebben de bagage waarmee we moeten reizen niet voor het uitkiezen. Ondanks onze beste bedoelingen merken we altijd dat we een paar koffers hebben meegenomen vol duisternis en ellende.

Een halve minuut lang was de enige beweging die van een havik die hoog boven ons vloog, en die te zien was tussen de laurier-takken door.

De havik en ik waren vanochtend jagers.

Penny Kallisto moest mijn angst gevoeld hebben. Ze pakte mijn rechterhand in haar linker.

Ik was dankbaar voor dit vriendelijke gebaar. Haar greep bleek stevig en haar hand voelde niet koud aan. Ik putte moed uit haar sterke geest.

Omdat de auto stationair reed, met slechts een paar kilometer per uur, hoorde ik pas iets toen hij de hoek om kwam. Toen ik

de auto herkende, voelde ik een triestheid die even sterk was als mijn angst.

Deze Pontiac Firebird 400 uit 1968 was met liefdevolle zorg gerestaureerd. De tweedeurs, nachtblauwe cabriolet scheen naar ons toe te glijden met de banden een fractie van een centimeter boven het wegdek, en flikkerde als een fata morgana in de hitte van de ochtend.

Harlo Landerson en ik hadden op de middelbare school bij elkaar in de klas gezeten. Tijdens zijn schooljaren had Harlo deze auto van de grond af opgebouwd, tot hij er weer net zo maagdelijk uitzag als in de herfst van 1967 toen hij voor het eerst op de vloer van een showroom had gestaan.

Harlo, bescheiden en een beetje verlegen, had niet aan de auto gewerkt in de hoop dat die als een magneet meiden zou aantrekken of dat de mensen die hem sloom vonden ineens zouden denken dat hij zo cool was dat hij het kwik in een thermometer kon laten bevriezen. Hij had geen sociale ambities. Hij koesterde niet de illusie de kansen te krijgen ooit boven de lagere kringen van het kastestelsel op de middelbare school uit te stijgen.

De Firebird, met een V-8-motor van 335 paardenkrachten, kon in minder dan acht seconden van nul tot negentig kilometer per uur komen. Toch was Harlo op straat geen racer; het ging hem er niet om een scheurijzer te bezitten.

Hij besteedde veel tijd, werk en geld aan de Firebird omdat het beeldschone ontwerp en het rijgedrag ervan hem verrukten. Deze auto was uit liefde gemaakt, vanuit een passie die bijna spiritueel was in puurheid en intensiteit.

Soms dacht ik dat de Pontiac zo'n grote rol in zijn leven speelde, omdat hij niemand had aan wie hij de liefde kon geven die hij zo kwistig aan de auto spendeerde. Zijn moeder stierf toen hij zes was. Zijn vader was een ordinaire zuiplap.

Een auto kan de liefde die je erin stopt niet teruggeven. Maar misschien, als je maar eenzaam genoeg bent, kunnen de glinstering van het chroom, de glans van de lak en het gezoem van de motor verward worden met genegenheid.

Harlo en ik waren geen maatjes geweest; we waren alleen maar oppervlakkig bevriend. Ik mocht de jongen. Hij was stil, maar stil zijn was beter dan het gepoeh en de branie van menige jon-

gen die op de middelbare school met zijn ellebogen een sociale positie veilig stelde.

Met Penny Kallisto nog steeds naast me, hief ik mijn linkerhand en zwaaide naar Harlo.

Sinds de middelbare school had hij hard gewerkt. Van negen tot vijf loste hij vrachtwagens bij Super Food en bracht hij voorraden uit het magazijn naar de vakken.

Daarvoor, om vier uur 's ochtends, bracht hij honderden kranten rond bij huizen in Pico Mundo-Oost. Een keer per week bezorgde hij bij élk huis een plastic tas vol advertentiefolders en kortingsboekjes.

Vanochtend bracht hij alleen kranten rond en gooide die met een snelle beweging van de pols van zich af, alsof de krant een boemerang was. Elke opgevouwen en ingepakte editie van de dinsdagkrant van de *Maravilla County Times* tolde door de lucht en kwam met een zachte plof op een oprit of een tuinpad neer, precies waar de abonnee hem wilde hebben.

Harlo was bezig met de overkant van de straat. Toen hij het huis tegenover me bereikte, remde hij en bracht de freewheelende Pontiac tot stilstand.

Penny en ik staken over naar de auto en Harlo zei: 'Goedemorgen, Odd. Hoe is het met jou op deze mooie dag?'

'Somber,' antwoordde ik. 'Triest. Verward.'

Hij fronste zorgelijk zijn voorhoofd. 'Wat is er aan de hand? Kan ik iets doen?'

'Iets wat je al gedaan hebt,' zei ik.

Ik liet Penny's hand los, boog me aan de rechterkant in de Firebird, zette de motor uit en pakte de sleuteltjes uit het contact.

Geschrokken greep Harlo tevergeefs naar de sleuteltjes. 'Hé, Odd, geen grappen, hè? Ik heb een strak schema.'

Ik heb Penny's stem nooit gehoord, maar in de rijke en toch stille taal van de ziel moest ze tegen mij gesproken hebben.

Wat ik tegen Harlo Landerson zei was de essentie van wat het meisje tegen mij had gezegd: 'Jij hebt haar bloed in je zak.'

Een onschuldige zou verbijsterd zijn geweest door mijn beweging. Harlo staaarde me aan, zijn ogen leken plotseling op die van een uil, niet door wijsheid maar door angst.

'Die avond,' zei ik, 'had je drie vierkante stukjes wit vilt bij je.'

Met een hand nog op het stuur, wendde Harlo zich af en keek door de voorruit, alsof hij de Pontiac met zijn wil dwong te gaan rijden.

‘Nadat je het meisje gebruikt hebt, heb je met je stukjes vilt iets van haar maagdelijke bloed opgevangen.’

Harlo huiverde. Zijn gezicht werd rood, misschien van schaamte.

De kwelling verstikte mijn stem. ‘Ze droogden stijf en donker op, breekbaar als crackers.’

Zijn huiveringen veranderden in woeste schokken.

‘Je draagt ze altijd bij je.’ Mijn stem trilde van de emotie. ‘Je vindt het lekker om eraan te ruiken. O, god, Harlo. Soms steek je ze tussen je tanden. En bijt je erop.’

Hij gooide zijn portier open en ging ervandoor.

Ik ben niet de wet. Ik ben geen bewaker van gerechtigheid. Ik ben niet de personificatie van wraak. Ik weet echt niet wat ik ben, of waarom.

Maar op dit soort momenten moet ik wel in actie komen. Ik word overvallen door een soort waanzin en ik kan me net zo min onttrekken aan wat er gedaan moet worden als wensen dat deze gevallen wereld weer terugkeert naar een staat van genade. Terwijl Harlo uit de Pontiac schoot, keek ik naar Penny Kallisto en zag de sporen op haar keel, die niet te zien waren geweest toen ik haar de eerste keer zag. De diepte waarmee de wurgdraad in haar keel had gesneden, toonde de bijzondere woestheid waarmee hij haar gewurgd had.

Medelijden trok aan me, en ik ging achter Harlo Landerson aan, voor wie ik helemaal geen medelijden voelde.